

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
ДЖУДЖЕТО ТИНТИРИН

chitanka.info

През девет планини, през девет морета, през девет царства — в десетото. Това десето царство бе населено с кротки и работливи люде и се управляваше от цар. И понеже царят се подписваше с името Морков Пети, самото царство се наричаше Морковяния, а неговите жители — морковяни.

Цар Морков Пети беше стогодишен старец и сигурно щеше да живее още сто години, защото се хранеше само с кисело мляко и нито пушеше тютюн, нито пиеше спиртни напитки. Да, той се хранеше само с кисело мляко, а най-вкусния дивеч, най-сладките торти и най-хубавото вино раздаваше на народа. Такъв добър и щедър владетел беше цар Морков Пети и морковяните с право се смятаха за най-щастливите хора в света.

А сега внимавайте.

В царския палат наред с многобройните царски храненици живееше и джуджето Тинтирин — педя човек, лакът брада, както се казва в приказките. Неколцина моряци бяха донесли джуджето Тинтирин от един далечен остров и го бяха подарили на царя заедно с един розов папагал и една сива маймунка. Но от тия три живи същества Морков Пети най-много обикна малкото белобрадо човече.

И наистина, със своя весел и добродушен нрав джуджето Тинтирин спечели напълно заслужено сърцето на царя и скоро стана негов неразделен любимец. Тинтирин придружаваше навсякъде господаря си — двамата заедно се разхождаха из сенчестите алеи на дворецовия парк, заедно се къпеха в царската баня, заедно седяха на царската трапеза. И докато Морков Пети гълташе кисело мляко и пиеше минерална вода, Тинтирин се тъпчеше с всякакви лакомства, приготвени нарочно за него, и си посръбваше по цяла кана руйно вино, та чак белоснежната му брадица се зачервяваше.

От далечния остров джуджето Тинтирин бе донесло със себе си една чудна свирчица, която си бе измайсторило самичко от бамбуково клонче. Човечето надуваше свирчицата с всичка сила и придворната тишина се огласяше от игриви песнички, които веселяха стария цар и понякога го караха да подскача като млад момък. Тинтирин свиреше от сутрин до вечер и с него се надпреварваха да пеят не само царските славеи и царските щурци, но и царските жаби, които всъщност не пееха, а крякаха като най-обикновени жаби.

Веднъж за рождения ден на своя любимец царят поръча на придворния магьосник да направи такова огледало, което да може и да оглежда, и да произнася хвалебствия. Придворният магьосник се залови за работа и с всичкото си магьосническо умение сътвори желаното огледало. То бе направено от златист кристал и блестеше ослепително в разкошна кутия от небесносин атлаз.

Колко години навършваше Тинтирин — ние не знаем, защото никой не знае възрастта на джуджетата. Пък и това не е толкова важно. По-важно беше, че цар Морков Пети събра в голямата празнична зала на палата най-знатните царедворци и в тяхно присъствие поднесе на Тинтирин невиджания дар, като му пожела от все сърце здраве и щастливо дълголетие. После имаше веселби и до късна нощ в небето се пръскаха пъстроцветни ракети.

От тоя ден нататък Тинтирин не се разделяше нито за миг от вълшебното огледало и като духаше с подути бузи бамбуковата свирчица, все се оглеждаше в златния кристал и питаше:

*Огледалце миличко,
огледалце златничко,
кой е най-голям духач,
кой е най-прочут свирач?*

И чудното огледало затрептяваше в пурпурно сияние и някъде отвътре в него се обаждаше тънък гласец:

*Белобрадко мъничък,
белобрадко сладичък,
Тинтирин е най-голям духач,
Тинтирин е най-най-най-
най-прочут свирач!*

И цар Морков Пети, и всички царедворци (и царските готвачи, и царските метачи) пляскаха ръце и пригласяха:

*Тинтирин е най-голям духач,
Тинтирин е най-най-най-
най-прочут свирач!*

Но какво мислеше народът, какво мислеха обикновените морковяни, които не разбираха много от придворна музика, пък и още не бяха слушали със собствените си уши царския любимец? Морковянският народ си гледаше работата и никак не се интересуваше за придворното мнение и придворното възхищение от свирнята на джуджето.

И все пак народът трябваше да си каже думата, защото царят бе провъзгласил Тинтирин за народен свирач.

Затова един ден Тинтирин напусна непристъпния каменен замък и тръгна из царството да посвири на морковяните и да разбере какво мислят те за него. Той пътуваше в разкошна каляска, съпроводен от цяла свита въоръжени конници, и щом стигнеше в някое селище, трима тръбачи възвестяваха за пристигането на знатния гост. И от всички страни прииждаха любопитни и когато сборището почернееше от народ, джуджето излизаше от каляската и започваше да свири.

Хората гледаха и слушаха. Свирня като свирня — дори малко писклива и неразбираема за ушите на простия и груб народ. Но Тинтирин надуваше свирката и се силеше да смае насъбраните слушатели.

Като кръстоса надлъж и нашир царството и разбра, че морковяните посрещат съвсем равнодушно свирнята му, джуджето Тинтирин се прибра в замъка и веднага се оплака на царя от недружелюбието на неговите невежи поданици.

— Как — извика сърдито цар Морков Пети. — Значи, никой не ръкопляска? Ах, ще ги науча аз тия простаци, дете знаят само торти да ядат и нищо не разбират от придворна музика!

И царят заповяда да разгласят из цялото царство, че всеки ден по пладне прочутият свирач Тинтирин ще свири пред микрофона на държавното радио и че по това време всички морковяни са длъжни да го слушат и да му ръкопляскаат. Иначе — тежко и горко на оня, който не слуша и не ръкопляска!

Както и трябваше да се очаква, покорните верноподаници изпълниха царската повеля без никакво възражение. Те не искаха да наскърбят добрия стар владетел, а и освен това се страхуваха да не им отнемат тортите.

— Хайде да ръкопляскаме — казаха си те. — А пък каквото мислим за свирача — то си е наша работа. Може ли някой да проникне в мислите ни?

И щом настанеше пладне, морковяните спираха всякакви занимания и се тълпяха край високоговорителите. Те слушаха търпеливо свирнята на придворния свирач и после дълго и бурно ръкопляскаха — толкова бурно, че екотът от това всенародно ръкопляскане гърмолеше навред и разтърсваше дори стените на самия царски палат.

Но белобрадото човече беше недоволно и все нещо му не достигаше. Напразно царят се мъчеше всякак да му угоди и ту го провъзгласяваше за най-именит звездоброец, ту го назначаваше за главен пълководец, ту го обявяваше за пръв водолаз в царството.

Най-сетне Тинтирин не изтърпя и каза на Морков Пети:

— С тия дрехи изглеждам много мъничък. Искам великанска мантия, за да стана великан!

— Че тъй кажи бе, мили Тинтиринчо! — извика възрадваан царят и веднага заповяда да се изпълни желанието на неговия любимец.

И се събраха най-изкусните шивачи в царството, мериха, кроиха, шиха и натъкмиха невиджана от никого мантия — цяла със злато извезана и украсена с всякакви бисери и скъпоценни камъни. И като я приготвиха, занесоха я в палата и всички царедворци ахкаха и зяпнаха.

И тогава се случи чудо на чудесата. Раздиплиха шивачите необикновената мантия и щом я метнаха на раменете на Тинтирин — джуджето порасна, порасна и се превърна в истински великан, два пъти по-голям от другите хора.

И докато всички стояха с отворени от почуда уста, Тинтирин тръгна бавно и горделиво из палата. И цар Морков Пети, и първите велможи подхванаха краищата на мантията и също тръгнаха бавно и почтително подир джуджето-великан.

Тържественният кортеж обиколи палата, мина из парка, после се върна в замъка и влезе в голямата празнична зала, където се издигаше царският престол. И Тинтирин пристъпи върху мекия килим и за

всеобща изненада се възкачи на престола. Отначало всички помислиха, че той крои някаква шега, и царят дори му помогна да се намести поудобно на пухената възглавница.

Но Тинтирин не се шегуваше. Тинтирин седеше непоклатимо на престола, с гордо дигната глава, и болярите наоколо, и самият владетел-благодетел му се струваха сега като джуджета.

Тинтирин се провъзгласи за цар на морковяните под името Морков Шести, а старият цар Морков Пети отиде на края на царството, в една глуха гора, седна там на един повален пън и зарони горчиви сълзи.

И царедворците, като всички царедворци по света, свикнаха бързо с новия цар и му се кланяха доземи, и му служеха вярно.

И макар че цар Морков Шести не свиреше вече на бамбуковата свирчица, всеки ден по пладне морковяните ръкопляскаха по навик и си мислеха нещо. А какво си мислеха — то си беше тяхна работа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.